

Van Janet Foxley verscheen bij Lemniscaat

Munkel Trog

© Nederlandse vertaling: Karin Breuker 2015
 © Omslag en illustraties: Georgien Overwater 2015
 Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
 Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2015
 ISBN 978 90 477 0581 9
 NUR 282

Original English language edition first published in 2012 under the title *Muncle Trogg and the Flying Donkey* by The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS

All character and place names used in this book are © Janet Foxley and cannot be used without permission. Text copyright © Janet Foxley 2012

The author has asserted her moral rights.
 All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

‘Laat me niet vallen, Grub!’ gilde Munkel, die op de enorme schouders van zijn broertje op en neer stui-terde.

‘Sorry,’ pufte Grub, ‘maar pa is al op de Krielboerderij. Hij gaat een os vangen en dat wil ik niet missen. Het wordt vast superspannend!’

Munkel klampte zich vast aan Grubs haar terwijl die de berg af denderde. Schapen stoven alle kanten op.

Het was hun eerste jachtpartij. Voor de Grote Krielenveldslag – de eerste sinds eeuwen – mochten alleen jagers zoals pa de Bulderberg verlaten, en dan nog heel voorzichtig, 's nachts. Maar nu ze de Krielen hadden verjaagd, had koning Holbol de dertiende gezegd dat iedereen naar buiten mocht wanneer hij maar wilde, zelfs op klaarlichte dag.

Pa stond onder aan de Bulderberg bij de Krielenweiden op hen te wachten. Aan de andere kant van een hek van ijzerdraad stond een groepje wit met zwart gevlekte dieren, die er nogal slaperig uitzagen. Ze keken nieuwsgierig naar de drie reuzen. Het weiland lag vol donkerbruine smurrie.

Grub zette Munkel met een plof op de grond.

'Bedankt,' zei Munkel. Dit keer was het handig om een jonger broertje te hebben dat de sterkste zevenjarige van Bulderberg was. Het had hem anders een eeuwigheid gekost om hier zelf naartoe te lopen.

'Zijn dit de ossen?' fluisterde Grub vol ontzag.

'Koeien,' zei pa. 'Net zoiets, alleen een beetje kleiner.'

'Ze zijn evengoed een stuk groter dan schapen,' zei Munkel.

'Maar niet zo groot als ik.' Pa zette een hoge borst op. 'En ze zijn ongelofelijk langzaam. Ik heb er zó eentje te pakken.'

Hij sprong over het hek.

De koeien begonnen achteruit te deinzen.

'Pas op dat jullie het ijzerdraad niet aanraken, jongens,' zei pa, terwijl hij zijn vangnet uitvouwde. 'De Krielen hebben het betoverd.'

'Betoverd?' zei Munkel. 'Waarom denk je dat?'

'Ik ben er een keer tegenaan gebotst en toen voelde ik de betovering als een trilling door me heen gaan. Jij kunt beter door het klaphek gaan, Munkel. Het ijzerdraad is te hoog voor je. Grub, jij komt met mij mee. En pas op voor de spleten.'

'De wat?' Grub stapte voorzichtig over het hek.

'De spleten.' Pa wees naar de donkerbruine smurrie. 'Dat is het nette woord voor koeienpoep. Oké, jongens, een koe vangen gaat als volgt. Je rent achter hem aan, gooit het net over hem heen en werkt hem tegen de grond. Kijk en leer.'

Pa rende achter de koeien aan.

Grub rende achter pa aan.

De koeien renden weg. Ze waren toch niet zo erg langzaam.

Munkel zuchtte. Dit ging lang duren.

Hij liep naar het klaphek en dacht na. Hoe kon

zo'n dun ijzerdraadje al die grote koeien tegenhouden? Zijn Krielvriendin Emilie had hem verteld dat toveren niet bestond, maar als pa echt een Krieltovering had gevoéld... Soms wist Munkel niet wat hij moest geloven.

De koeien renden nu weer terug naar het hek, met pa en Grub op hun hielen.

Op het laatste moment veranderden de koeien van richting.

Grub deed dat ook.

Maar pa niet.

Pláf! Midden in een splot.

Pa's benen schoten onder hem vandaan en hij gleeed op zijn billen over de grond.

'Boeëëë!' De koeien renden terug naar de andere kant van het weiland. Het klonk bijna alsof ze lachten.

'Waarom besluip je ze niet stiekem van achteren?' stelde Munkel voor.

'SLUIPEN?' bulderde pa. 'Jagers SLUIPEN niet!'

'Jij mag dan de nieuwe Wijze Man zijn, Munkel,' zei Grub, 'maar pa is hier degene die verstand heeft van jagen.'

'Zo is het!' riep pa. Hij krabbelde overeind en Grub en hij stormden weer achter de kudde aan.

Munkel was er nog niet aan gewend om de

nieuwe Wijze Man te zijn. Hij had dan misschien de reuzen gered door die domme Krielen wijs te maken dat de Bulderberg een vulkaan was – hoewel iedere reus wist dat bergen niet konden ontploffen! – maar hij was nog maar net van school, en hij vond het een beetje eng om zo'n belangrijke baan te hebben.

Bovendien voelde hij zich nog niet wijs genoeg. Hij had nog heel veel Wijsheid te leren. Misschien was dit een goede plek om te beginnen.

Hij slenterde een stukje verder en keek in het volgende weiland. Daar waren de dieren veel kleiner, nauwelijks groter dan schapen. Ze zagen er zo grappig uit met hun kleine hoorntjes en hun piekerige baardjes dat Munkel onwillekeurig in de lach schoot.

'Blèèèh!' lachte een van de dieren terug. Hij stak zijn kop over het hek en nam een hap uit Munkels broek. Nu was het Munkels beurt om weg te rennen. Zijn kleren waren al haveloos genoeg, hij wilde er niet nog meer gaten in krijgen.

Hij stak op een drafje het boerenerf over. Vogels stoven kakelend weg voor zijn voeten. Ze waren groter en dikker dan duiven en Munkel dacht er even over om er een te vangen, maar daar was hij niet snel genoeg voor.

Aan de andere kant van het erf stond een stel nog gekkere dieren over een muurtje naar hem te kijken. Ze hadden ronde, roze koppen, stompe neuzen en

hun oren hingen slap naar beneden. Munkel liep voorzichtig op ze af, maar deze dieren leken er niet op uit om hem te bijten. Ze hadden het te druk met rondwroeten in de modder van hun kleine hok. De ene was groter dan de andere, maar ze waren allemaal dik. Bovendien hadden ze korte pootjes en een gladde huid met hier en daar een paar borstelige haren. Een beetje zoals de huid van reuzen, maar dan roze in plaats van grijs. Munkel had nog nooit zulke dieren gezien. En ze roken net zo heerlijk als ma's parfum!

Plotseling hoorde hij stappen achter zich. Hij draaide zich met een ruk om, maar toen herinnerde

hij zich dat de Krielen waren weggevlucht. Het was pa maar. Hij hijgde, zijn kleren zaten onder de spleten en zijn gezicht, dat nu paars zag in plaats van grijs, droop van het zweet. Zijn net was leeg.

‘Heb je er geen een te pakken gekregen?’ vroeg Munkel.

Pa haalde zijn schouders op. ‘Ik... eh... ik heb me bedacht,’ zei hij. ‘Ik geloof toch niet dat ze lekker zijn.’

‘Waarom niet?’

‘Dat weet ik gewoon. Jagersinstinct. Ah, je hebt de varkens gevonden.’

‘Zijn dit varkens? Je zei dat de varkens van prinses Pukluk op Krielen leken.’

‘Nou, dat is ook zo. Ze zijn glad en roze.’

Grub kwam aanhinken over het erf. Zijn gezicht was nog paarser dan dat van pa. ‘O, dáár moeten we er toch een van kunnen vangen, pa,’ zei hij, met een blik in het hok. ‘Die kunnen niet weglopen.’